

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: **Y. P.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. J. Z., obecným zmocněncem,
sídlem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-22/ZA-ZA11-VL11-2019, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-22/ZA-ZA11-VL11-2019, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobce nejprve namítal, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí zaslal přímo žalobci na adresu, na které se žalobce nezdržoval, ačkoliv ve spise Policie ČR, odboru cizinecké Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

policie, který byl žalovanému předložen, byla založena plná moc obecného zmocněnce žalobce JUDr. J. Z. Teprve následným doručením rozhodnutí obecnému zmocněnci žalobce, tj. dne 3. 10. 2019 dle žalobce začala běžet lhůta pro podání žaloby, proto byla žaloba podána včas.

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci odpovídající skutečnému stavu. Konkrétně namítal, že obavy z povolání do armády či naverbování do skupin separatistů a převelení do bojů na Ukrajině, a to proti své vůli. Trval na tom, že o azyl nežádal, aby se vyhnul základní vojenské službě, nýbrž proto, že v jeho bydlišti se objevovaly osoby, které nepatřily k pracovníkům příslušné vojenské správy. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný hodnotil jeho politickou angažovanost příliš úzce a bez ohledu na jeho nízký věk. Potvrdil, že nebyl v žádné z politických stran, nicméně jeho odpor vůči vojenskému střetu je nutno považovat za určité politikum, a tudíž jeho žádost o azyl posuzovat z politických důvodů. Nesouhlasil s tím, že žalovaný nevzal v jeho prospěch skutečnost, že projevil zájem v České republice pracovat. Domníval se, že žalovaný jeho žádosti vyhověl a využije jeho zájem na začlenění do pracovního procesu v České republice, neboť tím žalobce prokazuje, že považuje Českou republiku za bezpečnou zemi pro život a práci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předně uvedl, že plná moc obecného zmocněnce žalobce byla do spisu založena až dne 16. 9. 2019, tedy až po pravomocném skončení správního řízení, z toho důvodu bylo správním orgánem doručováno přímo žalobci, a to fikcí s datem 29. 7. 2019, proto je žaloba podle názoru správního orgánu podána opožděně.
5. Žalovaný v následném písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou obavy z povolání do armády, nasazení do válečného konfliktu a legalizace pobytu na území České republiky za účelem lepšího výdělků. Žalovaný připomněl výpověď žalobce ohledně uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 zákona o azylu a trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství apod., s nimiž by se v zemi původu potýkal. Žalovaný se domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Podotkl, že režim pobytu cizinců na území České republiky se řídí jiným zákonem, a to zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podotkl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, kterou uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem uvedl, že použité informace byly aktuální a vyvážené, podle kterých se bezpečnostní situace na Ukrajině značně zlepšila, přičemž žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. V replice žalobce setrval na tvrzeních obsažených v žalobě. Uvedl dále, že žalovaný zásadně porušil zákon tím, že neinformoval zástupce o jednáních s žalobcem, nepřizval zástupce žalobce k jednání a nezaslal mu rozhodnutí ve věci samé. Žalobce spoléhal na skutečnost, že rozhodnutí převezme jeho zástupce a z toho důvodu sám rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného nepřevzal. Namítal, že v důsledku pominutého zmocnění zástupce byl při podání vysvětlení v nevýhodné pozici, neboť neměl možnost se radit s právním zástupcem a jeho výpověď byla ovlivněna negativním působením pracovníků Ministerstva vnitra.

Ústní jednání soudu

7. Obecný zmocněnec žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby ve znění repliky. Dále zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že bylo pominuto zastoupení žalobce v rámci správního řízení, došlo k tomu, že k pohovoru o podané žádosti byl pozván pouze žalobce bez svého zástupce. V důsledku toho byl žalobce znevýhodněn. Obecný zmocněnec žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal v potaz skutečnosti uváděné žalobcem do protokolu v rámci pohovoru a nezabýval se nebezpečím zavlčení žalobce do separatistických jednotek.
8. Samotný žalobce výslovně uvedl, že se k věci již nechce nijak vyjadřovat.
9. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil, že ještě před pohovorem byl žalobce poučen o jeho právech s tím, že žalobce mohl kdykoliv během správního řízení svá vyjádření doplnit, či uplatnit procesní námitky. To však žalobce neučinil. Zdůraznil, že některé zásadní námitky vznesené v řízení před soudem nebyly uplatněny ani samotné žalobě, ale až později. Poukázal na skutečnost, že situace na Ukrajině se stabilizovala, probíhá demobilizace a nedochází ke shromažďování nových branců. Zdůraznil, že legalizace pobytu nespadá pod režim zákona o azylu.
10. Při jednání soudu soud zamítl návrh obecného zmocněnce žalobce k odročení jednání za účelem písemného vyhotovení závěrečného návrhu, neboť jednání soudu bylo nařízení s dostatečným (více než měsíčním) předstihem, při jednání nevyplývaly z vystoupení účastníků řízení žádné nové skutečnosti, žalobce i obecný zmocněnec žalobce při jednání dostali prostor k přednesu svých postojů a obecný zmocněnec žalobce měl právní vzdělání. Soud tak neshledal žádný důvod k odročování jednání za účelem vypracování závěrečného návrhu.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Primárně soud zkoumal včasnost podané žaloby. Ze správního spisu bylo zjištěno, že plná moc obecného zmocněnce žalobce ze dne 19. 12. 2018 k zastupování žalobce je přílohou předávacího protokolu ze dne 7. 1. 2019 Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, přičemž přílohou tohoto protokolu je vedle zmíněné plné moci udělené obecnému zmocněnci i žádost o udělení mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochrany a kopie cestovního dokladu. Soud má za to, že jestliže přílohou předávacího protokolu byla mj. žádost o udělení mezinárodní ochrany, na kterou žalovaný svým rozhodnutím reagoval, musel mít k dispozici i ostatní shora uvedené přílohy tohoto protokolu, tedy i plnou moc udělenou obecnému zmocněnci žalobce.

13. Správním orgánem však bylo žalobou napadené rozhodnutí neúspěšně doručováno přímo žalobci na adresu Š. 441/1, K. L., a až k žádosti obecného zmocněnce žalobce ze dne 28. 8. 2019 bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno obecnému zmocněnci žalobce, a to dne 3. 10. 2019. Podle obsahu správního spisu je nepochybné, že plná moc JUDr. J. Z. k zastupování žalobce byla postupována žalovanému společně se žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy měl doručovat písemnosti tomuto zástupci žalobce. S ohledem na uvedené skutečnosti je jako datum rozhodné pro počátek běhu lhůty k podání žaloby nutné považovat datum doručení žalobou napadeného rozhodnutí obecnému zmocněnci žalobce, tj. dne 3. 10. 2019. Jelikož žaloba byla k poštovní přepravě předána dne 17. 10. 2019, byla žaloba podána dle soudu v zákonné lhůtě.
14. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno koncentrační zásadou, kdy v souladu s § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Za den oznámení žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud, jak bylo výše uvedeno, den doručení zástupci žalobce, tedy 3. 10. 2019. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tedy byl pátek 18. 10. 2019. Replika žalobce byla předána k poštovní přepravě dne 30. 1. 2020, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Na tomto místě soud uvádí, že argumentace ve vztahu k existenci zmocnění již v době vedení správního řízení obsažená v podané žalobě dle soudu směřovala výhradně k posouzení včasnosti předmětné žaloby. Námitku spočívající v tom, že v důsledku neinformování zástupce žalobce o jednání a nepřítomnosti zástupce žalobce při jednání samotném došlo k porušení práv žalobce, však žalobce uplatnil až v replice po uplynutí lhůty k podání žaloby. Stejně tak uplatnil až v replice po uplynutí lhůty pro podání žaloby námitku, že jeho výpověď byla ovlivněna negativním působením pracovníků Ministerstva vnitra. Námitky uplatněné až po lhůtě pro podání žaloby tedy soud vyhodnotil s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. jako opožděné a proto se jimi nemohl věcně zabývat.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
16. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 10. 1. 2019 uvedl, že je pravoslavný křesťan, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, je svobodný, do České republiky přicestoval autobusem přes Polsko na české pracovní vízum, zdravotní stav je dobrý a bez omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nechce do armády. Jiné důvody nemá. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2019 žalobce doplnil, že na Ukrajině žil ve Lvovské oblasti, pracoval ve společnosti, která vyrábí nábytek, a ve skladu potravin. Do České republiky přicestoval za prací. Vízum mu pomohli zajistit matčini známí. Jeho plánem bylo vydělat si a vrátit se na Ukrajinu. Původně si chtěl prodloužit vízum, což se mu pro státní svátky nepodařilo. Jelikož ho povolali do armády, tak se rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu. Na Ukrajině žádné potíže neměl, měl jen malý plat. Před dvěma lety začala k nim domů chodit poštou předvolání do armády, ale vojenskou službu nenastoupil, neboť je křesťan, je proti násilí a nechce brát do rukou zbraň. Nyní k nim chodí domů a některé hochy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v odvodovém věku odvádějí přímo z ulice. Za vyhýbání se vojenské službě mu hrozí pokuta. Při vycestování z Ukrajiny potíže neměl. Připustil, že představitelé pravoslavné církve nejsou proti tomu, aby lidé bránili svou vlast.

17. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že žalobce předložil nájemní smlouvu a žalovaný si před rozhodnutím ve věci obstaral informaci OAMP o politické a bezpečnostní situaci, mezinárodní smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách ve vztahu k Ukrajině, ze dne 25. 4. 2019 a informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky o Ukrajině ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti.
18. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
19. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
20. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nezjistil skutečný stav věci.
24. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména pro legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde mohl pracovat, a z obavy z povolání do armády. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci OAMP o vojenské službě. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Soud v rámci posuzování této námitky neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvažil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
26. Žalobce dle svého vyjádření v rámci pohovoru vedeného po podání žádosti o azyl spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády. K tomu soud konstatuje, že z judikatury správních soudů vyplývá, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, který je dostupný na www.nssoud.cz). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. K opačnému závěru by mohlo dojít pouze v případech vymezených např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94 - 27, pokud by se žalobce musel: „podílet na bojových akcích, z hlediska mezinárodních společenství obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.“ Soud současně uvádí, že z citovaných zpráv mezinárodních organizací nevyplyvá, že by porušování lidských práv či páčání válečných zločinů na Ukrajině mělo docházet paušálně či cíleně. Soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a námitku žalobce v tomto smyslu shledal nedůvodnou.
27. Až v žalobě pak uvedl, že důvodem pro podání žádosti o azyl byla obava z nedobrovolného naverbování do některé ze skupin separatistického odporu vůči legální vládě Ukrajiny. Žádnou bližší skutečnost k této své obavě pak žalobce neuvedl ani v žalobě ani při jednání soudu, kterého se osobně zúčastnil. V rámci pohovoru k podané žádosti takovouto obavu vůbec nezmínil a nelze tedy klást žalovanému k tíži, že se k této otázce v žalobou napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Je třeba zdůraznit, že v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu hovořil žalobce pouze o písemných povoláních doručovaných na jeho adresu, u kterých je zcela nevěrohodné, že by separatistické síly povolávaly brance prostřednictvím písemných povolávacích rozkazů. Rovněž v případě odkazu na osoby, které navštěvovaly jeho bydliště, vyplývá z kontextu jeho výpovědi, že se jednalo o zástupce legální vlády Ukrajiny, případně policie, kteří s žalobcem chtěli řešit povolání do řádné armády Ukrajiny. Na tomto místě je rovněž dle soudu třeba zdůraznit, že žalobce pobýval na Ukrajině ve Lvovské oblasti, která je jednou z nejzápadnějších oblastí Ukrajiny a je tedy i jednou z nejvzdálenějších oblastí od ohniska působení separatistických skupin. S ohledem na uvedené shledal soud obavu žalobce, kterou uvedl až v samotné žalobě jako zcela neodůvodněnou, a dle soudu tato obava nemohla založit důvod pro přiznání mezinárodní ochrany žalobci.
28. K námitce žalobce ohledně neudělení azylu podle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že v daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 3 až 6 podrobně zabýval důvody, pro které žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu neudělil. Žalobce sice v žalobě uvedl, že mezinárodní ochrana mu měla být udělena z politických důvodů, neboť má odpor vůči násilí a střelným zbraním, nicméně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2019 uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, když odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů u žalobce neshledal. Dále soud poznamenává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že na Ukrajině existuje institut alternativní civilní služby, kdy je možno například z náboženských důvodů odmítnout základní vojenskou službu a nastoupit alternativní službu například v nemocnici.

29. K tvrzeným materiálními důvodům, tedy že si žalobce chce na území České republiky vydělat, neboť na Ukrajině měl malou mzdu, soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 – 63, dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto místě soud poznamenává, že nedostatek pracovních příležitostí či finančních prostředků nečiní z cizince uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána. K námitce žalobce, že žalovaný nepřihlédl k jeho poukazu na nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu a případnému negativnímu vlivu na osobu žalobce, soud konstatuje, že touto otázkou se žalovaný výslovně zabýval na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o azylově relevantní důvod.
30. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
31. S ohledem na výše uvedené lze proto dle soudu uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nebyla zjištěna žádná rozhodná skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze včasné uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
33. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 31. srpna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.